

אנא לא ריעה!

יָאוּר חֲדָשׁ עַל פְּרֻשַׁת מִיזָאן

בגליון זה סוטה העולם הזה ממנהגן הקבוע ומוסר את עמודיו לאדם מחוץ למערכת הרוצה לפנות לקהל בעניין אנושי גדול. בחמשה עמודים אלה מתאר אליעזר בר-לב את פרשת ויקטור מיזאן ואת כל העובדות הח-דשות שגילה במשך חקירתו הארוכה. אין העולם הזה רוצה לקבוע מסמרות ביחס לעצם ההוכחות של המאמר. אולם הוא שוכנע כי הפרטים החדשים מחייבים דיון חדש בשאלות: האם ויקטור מיזאן הוא קרבן או רוצח?

מאת אליעזר בר-לב

הרוצח נתפס! "מכצע הפשע המתועב בילדה רחל לויך נמצא בבית-חולים לחולי-רוח" הכותרות השמנות זעקו מעל גבי עיתוני ערב חג השבועות. בכל מקום שקעו אנשים בקריאת החדשות המפליאות. בהתרגשות עצומה קניתי ערימה שלמה של עיתונים ובלעתי כל מלה. בשבילי לא היתה זו ידיעה סנסציונית סתם; היא נגעה לי הרבה יותר מאשר לקוראים אחרים. כי באותו רגע היתה בידי מעטפה עבה, מיועדת למשטרת ישראל. תוכן המכתב שבפנים המעטפה: ביטוי ההרגשה המעיקה כי המשטרה נואשה מלגלות את רוצח הילדה רחל לויך, השלימה עם הרעיון שאין לה מה לעשות אלא לחכות עד אשר יפול עוד קרבן לרוצח המתועב.

לא היתה זו פנייתו הראשונה למשטרה בפרשה זו. כבר עם היוודע לי על מעצר חשוד בשם בן-ציון סמוכה, עולה חדש תושב שכונת שיך-מוניס, כתבתי אל ראש מחלקת החקירות במטה הארצי של המשטרה, סגן מפקח מחוזי אפרים הופשטר, הצעתי את שרותי, כאדם שעבד משך שנה באותו אזור כמורה לעברית ופעיל בענייני תרבות. עבודתי שם הפגישה אותי עם כל הסוגים של האוכלוסיה שבקרב העולים החדשים והייתי בטוח כי אוכל לעזור בידועות אלה למשטרה. אך המשטרה לא ענתה להצעתי. גם מכתב שני לא זכה לתשובה מהירה. עד אשר, יום אחד, צלצל הטלפון במשרדי וקול גבר שאל אם אפשר לראותני, בקשר עם פנייתי למשטרה בעניין רצח הילדה. קבעתי פגישה למחרת היום.

להצעת עזרה: תשובה שלילית

לפגישה הופיע מפקח ראשון זאב שטינברג, קצין ממטה מחוז תל-אביב, ובשיחה ארוכה גולל לפני את פרשת הרצח על כל פרטיה, תיאר לי את פעולות המשטרה ונסיונותיה לתפוס את הפושע. אולם בסוף נאלץ להודות כי המשטרה עמדה לפני כשלון: היא לא מצאה את האיש המבוקש ולא היתה עמה כל עצה כיצד למצוא אותו. רק גם יוכל להוציא אותנו ממצב קפאון זה, אמר.

אך הקצין הביע את נכונותו להביאני לכל המקומות בהם ארעו המעשים השונים של הפשע וגמחרת היום הובלתי עלידי סמל המטה שמחה שפילנר למקום מגוריהם של הילדה רחל לויך ושל הילד יאיר בורשטיין, וכן למקום הפשע עצמו. לימי דוני כל פרט ופרט, הציגו לפני את המפתח השוודי, במיוחד את שלושת הסימנים החרוטים בו.

בשבת של חול המועד פסח יצאתי לסיור מיוחד משלי, בלחית בני אסף בן ה-17, ומשך יותר מחמש שעות תרתי ועברתי ברגל את כל האזור שמסביב למקום מגוריה של הילדה ושל מקום הפשע, ליד מעברת חיריה. למחרת הודעתי למטה המחוז שאם המשטרה מוכנה להשיג עבורי, אצל מנהל המתי לקה לעבודות ציבוריות, בה הנני עובד, חופשה של חודש ימים, הריני מוכן ומוזמן לעבוד כקצין-חינוך בישובי העולים החדשים באזור הפשע, והרגשת בטחון עמי שאני אצליח בפעולתי. על זאת קיבלתי תשובה שלילית מניה וביה, מתוך טענה שלרשות המשטרה עומדים מאות אנשים לכל פעולה שתירשם, גם לזו שהצעתי אני.

במוסד לילדים, יושב הילד אכרמינו מיזאן. האם אביו רוצח? האם ישא כל ימיז את הכתם על שמו?